Doğan Kardeş

FATİH SAYISI

Sayı 348

FATİHİ ANIYORUZ

Kış 15

Kulübedeki Misafir

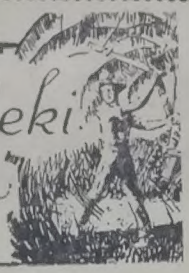

— 7 —

Bay insan oturduğu yerden kalktı, koşa koşa bahçeye gitti ve hemen gerisin geriye geldi. Kocasının eli boş olduğunu gören bayan insan hayretle: «Marullar nerde ? diye sordu.

Bay insan kekeliye kekeliye :

«Bir yaprak bile marul yok. Herhalde, tavşanlar yedi. Bahçede de sümüklüböcek izleri gördüm. Yarın, tel örgü ile bahçeyi çevireyim, sonra tüfeğimi alıp koruya gideyim.»

Bayan insan çok sinirliydi.

«Çok güzel. korudaki hayvanlar beslensin, biz aç kalalım. Kuzum, burayı ecinliler basmış. Haydi, yemeğini ye de erkenden yatalım. Yarın inşallah işler düzelir» dedi.

Bay ve Bayan insan, kedi ile beraber kulübeye döndükleri zaman, anne fare çocuklarını yatır-

makla meşguldü. Odaya döndüğü vakit, karşısına kocaman siyah bir şey çıkınca ödü patladı. Bir çığlık atarak, çıktığı delikten kaçmağa çalıştı. Fakat, kedi yolu kapamıştı. Fare korkudan titreyerek bir köşeye büzüldü, kedi, yere iğiliyor ve gittikçe ona doğru yaklaşıyordu. Farenin kalbi öyle atıyordu ki, sesini güçlükle çıkardı ve âlarım işareti verip yardım istedi.

Kedi kulaklarını yalayarak güldü :

«Hiç, nafile yere yardım isteme, kurtulmana imkân yok» dedi.

Kedi bu sözleriye güya fareyi yumuşatmak istiyordu. Fakat âlarım işaretini çekirge kardeş işitmişti. Kedi gözünü açıp kapayıncaya kadar kulübeden dışarıya fırladı. Şimdiye kadar, hiç bu kadar hızlı gitmemişti. Soluk soluğa ağaçkakanın yanına geldi.

«Fare tehlikede ! Kedi nerde ise onu yakalıyacak. Bizden imdat istiyor» dedi. Ağaçkakan tehlikeyi duyunca, ormanın dört bucağına seslendi :

«İmdat... İmdat!... Eşekarıları dinleyin, Eşekarıları dinleyin ! Derhal kulübeye hücum. Kulübeye hucum, fare tehlikede» diye imdat işareti verdi.

Eşekarıları, ordusu, ağaçkakanın imdat işaretini işittiği zaman ormanın ağzındaydı. Bay insanın, ormanda ava çıkacağını haber alıp hazırlanmış-

lardı. Hemen kılıçlarını çekip kanatlarını açarak yollandılar. Tam kedi fareye ikinci pençeyi uzattığı zaman, kulübenin penceresinden içeri akın ettiler. Kılıçlarını uzatarak, kedinin kuyruğunun ucuna nişan aldılar.

Bütün bunlar o kadar çabuk olmuştu ki, fare bile ne olduğunu anlıyamadı. Bir dakika önce, korku içinde kedinin karşısında duruyor, her saniye o keskin dişleri vücudunda hissedeceğini sanıyordu. Derken, oda da bir gürültü olmuştu. Kedinin bir haykırışla havaya öyle bir sıçrayışı vardı ki, o ses günlerce farenin kulağından çıkmadı. Hemen oıadan uzaklaşıp, yandaki delikten girdi ve evine döndü. Artık kurtulmuştu.

Eşekarıları, kedinin bulunduğu odanın ortasında, fır fır döndüler, sonra tavana uçtular, ve kahkaha ile gülmeğe başladılar.

Zavallı kedi, neye uğradığını anlıyamadı. Eşekarıları aşağıya inerek bu sefer de kedinin burnunun ucuna hücum ettiler. Kedi bu defa acısından sıçradı ve penceredeki vazoyu devirip perdeyi kopardı.

Arılar. vız vız diye kedinin kulaklarının dibinden geçerken, zavallı korkusundan kendini pencereden aşağı attı. Soluk soluğa şehirdeki eski evinin yolunu tuttu.

KARINCALAR HÜCUMA GEÇİYOR

Bay insanın gözüne uyku girmiyordu. Nedense, yattığı yerde bir türlü rahat edemiyor, bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Önce ayağı, sonra kolları, daha sonra da bütün vücudu kaşınmağa başladı. Nihayet alnından bir şey geçince, bay insan, bağırarak yatağından kalktı.

«Aman yahu, ne oluyor ? Her yerim gidişmeğe başladı. Haydi karıcığım, şu ışığı yak ta, bakalım ne var ?»

Bayan insan uyandı. Eline kibriti alıp masanın yanındaki mumu kaptı. Oda aydınlanır aydınlanmaz, Bayan insan o kadar şaşırdı ki, nerede ise mumun yağını yatağa akıtacaktı.

Yatak, karıncalardan simsiyah olmuştu. Çarşaflar, yastık yüzleri, bay insanın pijamaları, ve bayan insanın geceliğinde karıncalar dolaşıyordu. Karıncaların bir kısmı karyolanın bacaklarından aşağıya iniyor, bir kısmı da yerlerde geziniyordu.

Bayan insanın siniri o kadar bozuldu ki, artık uyku uyuyamadı. Elbiselerini giyip geceyi koltukta geçirmek için aşağıya indi. Biraz sonra bay insan da öfkeyle karısının yanına geldi.

— Devam edecek —

★

FATİH ve İSTANBUL

Bugün, gözbebeğimiz, güzel İstanbul'un 500-üncü fetih yıldönümünü sevinç içinde kutlarken, büyük Fatih'in manevî huzurunda saygı ile eğiliyoruz.

Tarihe yeni bir çağ açan Fatih, bütün dünyanın dehasına hayran olduğu aydın kafalı, ileri görüşlü eşsiz bir komutan ve yüksek bir insandı.

Fatih'in torunları olan biz Türk çocukları, bize bırakılan bu güzel vatan parçasını daima koruyacağız. Onu daha güzel, daha bakımlı, daha zengin bir şehir yapacağız. İstanbul dünya durdukça Türk kalacaktır.

İstanbul'un 500-üncü fetih yıldönümü bütün Türk milletine kutlu olsun.

★

İSTANBUL SEVDALISI

Sevdalıydı asker, sevdalıydı
İstanbul sevdalısı.
İman vardı hepsinde
Kalpler dolusu.

Sevdalıydı Fatih, sevdalıydı
Sevdalısı zaferin
Binlerce düşman ölmüştü
Çehresi değişti yerin.

Sevdalıydı, sevdalıydı Yeniçeri
İstanbul, fetih sevdalısı
Bu sevda ile girdi içeri
Şimşek gibi Türk atlısı.

Tahir Kutsi MAKAL

FATİHİN SANAT SEVGİSİ

Sultan Mehmet, İstanbula girdiği gün hocası ve komutanlariyle Ayasofyayı dolaşıyor «Aman Allahım ne güzel tapınak. Burasını hemen camiye çevirtelim» diyordu. Bir ara arka taraftan bir gürültü işitti. Başını çevirince bir sipahinin duvardaki mermer üzerine işlenmiş bir resmi elindeki topuzla bozmağa çalıştığını gördü. Fena halde hiddetlendi. Askerin yanına giderek :

— Ne yapıyorsun ? diye sordu.

— Kâfirlerin eserlerini ortadan kaldırıyorum.

Sultan Mehmet öfkeyle askerin elindeki topuzu çekti. Ve :

— Cahil, dedi. Bunlar sanat eseridir. Onları yok etmeğe kimsenin hakkı yoktur. Biz Tanrının ne bahtiyar kullarıyız ki, böyle muazzam tarihi bir şehre sahip olduk. Onu daha güzel bir hale getireceğimiz yerde, üstelik yıkmağa çalışıyoruz.»

Suçlu asker «Aman sultanım, bunda kızılacak ne var ?» der gibi, padişahın yüzüne bakıyordu. Sultan Mehmet onun bu haline müthiş içerledi. Kapıda duran nöbetçiye seslendi :

— Alın götürün şunu. Yüz sopa atın da aklı başına gelsin...

Sonra hızla kiliseden çıktı. Dışarda binlerce yeniçeri ile paşalar, vezirler ve ordunun ileri gelenleri toplanmışlardı. Padişahı görünce,

— Yaşasın İstanbul Fatihi, varolsun, diye bağırdılar.

İşte o günden sonra Sultan Mehmed'e Fatih adı verildi.

Fatih İstanbul Kapılarında

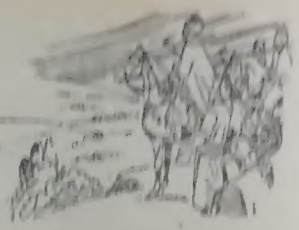

1453 yılının ilk günlerindeyiz. Sultan Mehmet Rumelihisarını yaptırıp Edirneye dönmüş. Macar ustası Urbanın döktüğü toplardan gayet iyi netice alınmıştı. Eğitim görmüş koskoca bir ordu da harekete hazır duruyordu. Ama padişah İstanbul üzerine yürümek için baharın gelmesini bekliyordu. Sultan Mehmedin bu hazırlıklarını haber alan Bizans İmparatoru Kostantin derhal bir elçi ile
— Eğer bizimle harp etmezseniz, size her yıl ağırlığınızca altın veririm» diye haber yolladı. Sultan Mehmet bu teklifi reddetti. Elçiye :
— İmparatorunuza söyleyin, bizim parada pulda gözümüz yok. Ben İstanbulu almağa ahtettim. Onu ne pahasına olursa olsun alacağım. Eğer imparatorunuz savaştan korkuyorsa şehri bize teslim etsin. Emin olsun ki, hiç bir vatandaşınızın kılına dokunulmayacaktır» dedi.
Kostantin bu cevabı alınca şaşırdı. Günlerce düşündü, durdu. Sonunda şehri teslim etmemeğe karar verdi. Nihayet mart geldi. Sultan Mehmet 12 bin yeniçeri, 3 bin sipahi, 5 bin cebeci askeriyle beraber Edirneden yola çıktı. Padişah «Canbolat» adlı beyaz atına binmiş, yanında sadrazamı, vezirleri, ordu komutanları ile en önde gidiyordu. Askerler davullar, zurnalar çalıyorlar ve savaş şarkıları söylüyorlardı. Böylece nisanın beşinci günü Türk ordusu Edirnekapı önlerine geldi. Hemen çadırlar kuruldu, siperler açıldı. O büyük toplar Bizans surlarına doğru çevrildi. Türklerin bu faaliyetlerini gören imparator Kostantin telaşa düştü. Bu sefer vaziyet tehlikeliydi. O güne kadar Bizans surları 29 defa yabancılar tarafından kuşatılmış, fakat hiç bir ordu o muhteşem surları yıkıp şehre girememişti.

SAVAŞ BAŞLIYOR

Ertesi gün 500 Türk savaş gemisi de Geliboludan gelip boğaziçine demir attı. Bizanslılar bukadar çok gemiyi bir arada görünce korktular. Kostantin de işin ciddiliğini anladı, savaş elbiselerini giydi. Orduyu teftiş etti. Savunma yerlerini dolaşarak komutanlarına emirler verdi.
İmparator Kostantin, Türklerin ilk defa denizden hucuma geçeceğini sanıyordu. Halbuki umduğu gibi olmadı. Bir sabah gün doğarken Topkapı tarafından müthiş bir gürültü duyuldu, yer sarsılır gibi oldu. Surlara yakın evlerde parçalanmadık cam kalmadı. Kalede boş bulunan Bizans askerleri ve mahalle aralarında birçok kadınlar korkudan bayıldı. Bu müthiş gürültüyü yapan genç padişahın döktürdüğü Türk toplarından biriydi. Ondan sonra bir daha, bir daha top patladı.
Böylece Türkler hucuma geçtiler. Siperlerden mütemadiyen alevler fışkırıyor, simsiyah dumanlar ve gök gürlemelerini andıran sesler yükseliyordu. Beri taraftan Türk gemileri denizde de savaşıyorlardı. Fakat Bizanslılar Halici sağlam zincirlerle

geçilmez bir hale sokmuşlardı. Sultan Mehmedin gemileri bütün uğraşmaya rağmen bu zincirleri kıramadılar.

KARADA YÜRÜYEN GEMİLER

Türk topçuları. Bizans surlarını topa tutarlarken, padişahta gemileri Halice sokmak için bir çare arıyordu. Nihayet aklına güzel bir fikir geldi : Gemileri karadan yürütüp Halice indirmek. Ordu komutanlarını çağırıp yapacağı şeyleri anlattı. Derhal hazırlıklara başlandı.. Bir gecede Dolmabahçeden başlayıp Taksim üstünden Kasımpaşaya kadar olan tepeye yol açıldı ve buraya kalaslar döşendi, üzerine de bol zeytinyağı döküldü. Sonra gemiler Dolmabahçeden manda, öküz ve atlarla çekilerek Halice indirildi. Böylece sabaha kadar tam 72 gemi Halice indirilmiş oldu. Ama bütün bunlar gayet sessiz yapıldı, düşmanın birşeyden haberi olmadı.. Sabah olup ta Haliçte Türk gemilerini sıra sıra dizilmiş bir halde gören Bizanslılar dehşet içinde kaldılar. Acaba bu gemiler nereden, nasıl Halice girmişti ?
Artık hem karadan, hem de Haliçteki gemilerden Bizans surları mütemadiyen topa tutuluyordu. İmparator Kostantin ne yapacağını şaşırmıştı. Şehir açlık içindeydi. Gerek Çanakkale, gerek Karadeniz boğazı Türklerin elindeydi. Buralardan Sultan Mehmedin kalyonları kuş uçurmuyorlardı. Bu yüzden Kostantin'in komşu devletlere yardım için yaptığı müracaatlar bir netice vermiyordu. Halk korku içindeydi, askerler ve komutanlardan bazıları Türklerle başedemiyeceklerini anlamışlardı. Yeniçeriler akla gelmedik vasıtalarla surları aşmağa çalışıyorlardı. Bir defasında surların altından tünel açıp şehre girmeğe yeltenmişler, ama çabuk farkedilip geri püskürtülmüşlerdi. Hele bir sabah yürüyen kulelerle surların önüne gelince Bizanslıların korkudan ödü patladı. «Hiç yürüyen kule olur mu ?» diyeceksiniz. Evet Sultan Mehmet bir gece içinde dağ gibi kocaman bir kule yaptırmıştı. Kule, kalın direkler üzerine kurulmuş geniş bir terasa benziyordu. Üzeri çalı, çırpı ile örtülmüş, etrafı kale gibi mazgallı siperlerle çevrilmişti. Kapısı ve hareket eden birde köprüsü vardı. Altındaki, tekerlekler o tarzda yapılmıştı ki, kule, sağa, sola, ileriye geriye kolayca yürütülebiliyordu.

Sultan Mehmet yürüyen kulelerle surlara hucum emrini verdi. Yeniçeriler derhal surlara tırmanmağa başladılar. Kanlı bir savaş başladı. Her iki tarafta kahramanca dövüştüler. Fakat Bizanslılar bu yeni cenk âle-

FARELER ARASINDA - 10 -

Yazan ve Çizen :
Güngör Kabakçıoğlu

Raptiyeler Sarman'ın ayağına batı, avaz avaz bağırmaya başladı. Küçük fırsattan istifade ederek

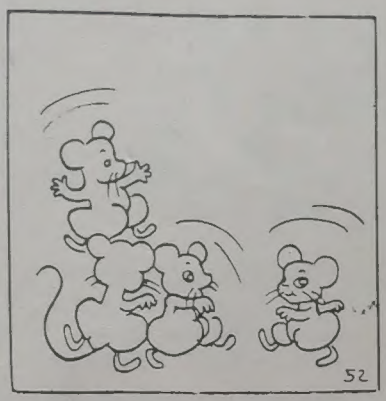

annesinin, babasının ve kardeşlerinin yanına kaçtı.
Sarman'a raptiyelerin acısı yetmiyormuş gibi küçük fare radyonun üstünden kedinin gözüne karabiber döktü.

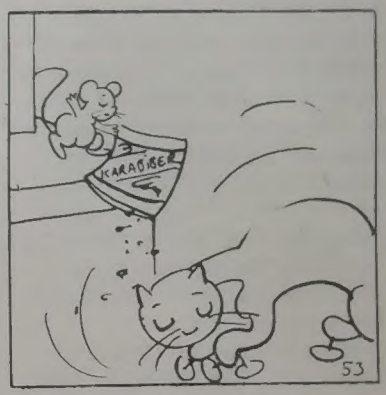

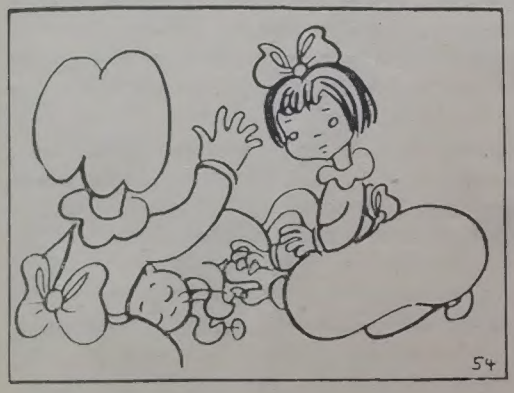

Sarmanın gözleri yanmağa başladı, bir iki hapşırdı, sonra baygın bir halde yere düştü.
Ayla ile Ayşe hemen Sarmanın yanına geldiler, raptiyeleri ayağından çıkardılar. Pansuman yaptılar ve güzelce sardılar.
Akşam olmuştu. Sarman yaralı bir halde sobanın yanına yatmış mışıl, mışıl uyuyordu.

Bu sırada radyodaki sambanın temposuna uymuş olan fare ailesi Sarmanı yendiklerinin şerefine hep beraber dans ediyorlardı.

— SON —

* * * \

FATİH HURAFELERE İNANMAZDI

Fatih Sultan Mehmet, ileri görüşlü, aydın kafalı bir padişahtı. İstanbula ilk girdiği gün Ayasofya önünde birbirine sarılmış yılan başlı bir sutun gördü. Yanındaki vezirlere sordu :

— Bu acayip şey nedir ? Ben birşeye benzetemedim.

Vezirlerden biri :

— Sultanım, dedi. Burası Bizanslılar için mukaddes bir yermiş. Bu sutunun önünde diz çöküp dua edenler hiç hasta olmazlarmış.

Fatih bunu duyunca öfkelendi :

— Saçma şey, dedi. Tevekkeli değil, bu millet onun için böyle uyuşuk ve geri kalmış.

Sonra elindeki gürzü hızla fırlattı, sutunu yıktı.

★

O BENİM HOCAMDIR ..

Fatih Sultan Mehmet, 29 Mayıs günü öğleye doğru ilk defa İstanbula giriyordu. Padişah, Canbolat adındaki beyaz atına binmişti. Yanında çok sevdiği hocası Akşemsettin vardı. Alay Ayasofya önüne geldiği sırada Fatih'i karşılamak için toplanan Bizans ve Ceneviz asilzadeleri el çırptılar. Bazıları ellerindeki çiçek demetlerini padişaha vermek için ileri yürüdüler. Fakat padişahın kim olduğunu bilmiyorlardı. İçlerinden birisi :

— Padişah herhalde şu ak sakallı adamdır, diyerek Fatihin yanında ilerleyen Akşemsettine çiçekleri uzattı.

Akşemsettinin utancından yüzü kıpkırmızı oldu. Çekinerek atını geri çekti. Çiçek demetlerini uzatanlara yanında giden 22 yaşındaki Fatihi göstererek :

— Sultan Mehmet odur; çiçekleri ona veriniz, dedi.

Fatih Sultan Mehmet, hocasının heyecanını sezdi. Gülerek. :

— Gidiniz, yine ona gidiniz, dedi. Evet Sultan Mehmet benim, fakat o benim hocamdır..

★

KÖYLÜ KADININ AYRANI

Sultan Mehmet İstanbulu zaptetmek için ordusuyla beraber Edirneden İstanbula geliyordu. Pek yorgundu.. Bir dere kenarından geçerken bir köylü kadın padişahı durdurarak bir maşrapa ayran ikram etti. Fakat ayranın üzerinde üç tane saman çöpü vardı. Fatih ayranı, saman çöplerini yutmıyayım diye yavaş yavaş ve dikkatlice içtikten sonra :

— Ayranına çok teşekkür ederim bacı, dedi. Lâkin ayranın üstüne saman çöplerini niçin koyduğunu anlıyamadım ?

Köylü kadın gülerek cevap verdi :

— Hey oğul ! Sen uzun yoldan geliyorsun. Terlisin, susamışsındır. Eğer ayranı birden içersen hasta olursun. Onun için ayranın üstüne saman çöplerini koydum. İçerken onları yutmuyayım diye dikkat edecek ve yudum yudum içeceksin. Böylece hasta olmayacaksın.

Fatih köylü kadının bu sözlerini pek beğendi. İstanbulu aldıktan sonra ona Topkapı taraflarında iki büyük tarla hediye etti.

★

ESKİ İSTANBULDAN HATIRALAR

★

GÜZEL İstanbulumuzun Fatih Sultan Mehmet tarafından Bizanslıların elinden alınmasının beşyüzüncü yıl dönümüne yetiştiğimizi hepimiz biliyoruz. Bu öyle bir gündür ki, tarihe bir çağ, Türke dünyanın en güzel şehrini kazandırmıştır.

İstanbulu gezerken göreceğiniz bazı manzaralar o zamanki İstanbulun hatıralarını gözlerinizde canladırmıyor mu ? Ben kendi hesabıma, ne zaman boğazdan geçsem daima gözüm o muhteşem Rumeli Hisarına, daha sonra Dolmabahçeye ilişir, hayalimde koca kalyonların sırtlara çekilişi canlanır ve tüylerim ürperir. Köprüyü ne zaman geçsem vaktile Halici kapamak için buralarda koca bir zincirin gerili olduğunu düşünürüm. Ayasofyayı görüp de İstanbulun fethini anmamağa imkân mı var ?

İşte tarihin hep bu sahifeleri gözümün önünden geçer. Hele Edirnekapı ve Topkapı tarafındaki o yıkık surları görünce gözlerim Fatihin karargâh çadırlarını arar. «Acaba Fatih'in otağı nerede kuruluydu ?» diye düşünür, uzun uzun surlara bakarım. Sanki Fatih'in, kahraman yeniçerileriyle beraber, at üzerinde yalın kılıç tekrar belireceğini ve eskisi gibi surları yıkıp geçeceğini sanırım.

Fatih için şimdiye kadar çok şey yazıldı, ben başka ne yazabilirim ki... bari sözüme koca Fatih'e ait bir fıkra ile son vereyim: Bir gün ihtiyar bir derviş Fatih'in sarayına gelerek akrabasından birisinin geldiğinin Sultana haber verilmesini ister. Vaziyeti derhal padişaha bildirirler. Padişah gelir, ihtiyar dervişi görür ve nereden akraba olduklarını sorar. Derviş :

— Benim dedem Hazreti Âdem, senin deden de Hazreti Âdem olduğuna göre yakın akraba değil miyiz ? Cennet mekân babandan kalan mirastan da hakkımı isterim, der.

Fatih ihtiyara birkaç altın verip savmak ister, fakat ihtiyar dervişin verilen parayı azımsadığını anlar. Kulağına eğilerek yavaşca :

— Ama baba, der, diğer mirasçılar duymasın, hissene bu kadar da düşmez.

İstanbulun alınışının beşyüzüncü yıl dönümü hepimize kutlu olsun!

V. ŞEREFLİ

DAR GEÇİT

Doğan Kardeş'in Romanı No : 10

Çeviren : Or. - Az.

Geri dönüp Maskew'in önüne geldik. Ta ötede, denizin öte başında güneş yavaş yavaş sudan yükselmeğe başlamıştı. İğnenin ucu da yavaş yavaş aşağıya düşüyordu. Akıbetinin çok uzak olmadığını o da anlamıştı; son bir ümitle yalvarmağa başlamıştı. Artık para ile kandırmağa çalışıyordu karşısındakini. Bin, beşbin, onbin lira teklif etti. Serbest bırakılacak olursa daha fazla bile vereceğini söyliyordu. Ayköyden ayrılıp gideceğini, kahvehaneyi bile ona bırakacağını vadediyordu. Bu sırada muma takılı iğne düştü.

Elzevir'i tetiği çekmeğe vakit bırakmadan üstüne atılıp vazgeçmesi için yalvarmağa başladım. Bu arada Maskew'in yüzünde bir ferahlık ifadesi belirdiği dikkatimi çekti; sabahın sessizliğinde inleyen silâh sesi bir kurtuluş mücadelesi gibi gelmişti ona. Sonra kurtarıcısını bekler gibi gözlerini yokuşun başına dikti.

Olaylar hiç beklemediğimiz bir şekilde cereyan etmeğe başlamıştı. Daha Elzevir'in elindeki silâhtan çıkan kurşunun iniltisi kaybolmadan ta uzaklardan bir başka silâh sesi buna cevap verdi. Elzevir bu sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı.

Maskew hâlâ büyük bir dikkatle yokuşun başını gözlüyordu. Çok geçmeden bir takım sesler duyulmağa başlandı; bunlar insan sesleriydi. Ve bir anda yokuşun başında, tepemizde birçok insanların belirdiğini gördük. Artık hayli yükselmiş olan güneşin parlak ışıkları altında iyice belli oluyorlardı. Bunlar gümrük kolcularıydı. Olup biteni ozaman anladık. Maskew bu askerleri bizi yakalatmak için getirip oraya gizlemişti. Geç kalmalarının sebebi geminin bizim hesabımızdan bir kaç saat evvel gelmiş olmasıydı.

O sırada yukarıdan «Kıral namına teslim olun !» diye bağıran bir ses duyuldu. «Etrafımız sarılmıştır. Hiçbir kurtuluş yolunuz yok.»

Elzevir «Yandık.» diye söylendi. «Kolcular bütün yolları tutmuştur.» Maskew'in üstüne saldırarak elindeki tabancayla kafasına vurdu.

Maskew askerlere «Ateş edin beni öldürecekler !» diye bağırıyordu.

Yokuşun başından bir silâh sesi duyuldu. Ve Maskew iki kaşının arasından vurulup kumların üstüne serildi.

Elzevir «sol tarafa doğru koş.» diyordu bana. «İyice kayalara yapışırsan kurşunlardan korunursun.» Kendisi de kayalara sürtünerek koşmağa başlamıştı. Ben telâştan ayağım bir taşa takılıp yere düşmüştüm. Sol ayağımda tahammül edilmez bir sancı başladı.

Elzevir «Vuruldun mu ?» diyerek yanıma koştu. Askerler üstümüze yağmur gibi kurşun yağdırıyorlardı. Fakat iyice kayalara yapışmış, uçurumun dibine sokulmuş olduğumuzdan kurşunlar tesir etmiyordu.

Bir müddet için, askerler aşağı inene kadar geçecek kısa bir zaman için emniyetteydik.

Elzevir «Ayağa kalkabilecek misin John ?» diyordu. «Yürüyebilir misin ? Yoksa kemiğin mi kırıldı ?»

«Kalkamıyorum. Ayağım fena halde ağrıyor. Ayakkabımın içi vıcık vıcık kan doldu. »

Elzevir bacağımı elime alıp muayene etti. Bu hareket bile müthiş canımı yakmıştı. İhtiyar adam :

«Kemik kırılmış» diye söylendi. «Burada birşey yapamayızki. Şimdilik bir bezle sararız, sonrası Allah kerim. Onbeş, yirmi dakika vaktimiz var. Askerlerin eline canlı canlı geçmemeğe bakmalı, yoksa asıldığımızın resmidir. Birşeyler yapmak lâzım.»

Bacağımın acısı yüreğime çöküyordu. Şu anda evimizde olmak için neler feda etmezdim. Elzevir ıstırabımı farketmişti. «Ümidin kırılmasın John,» diye bana cesaret vermeğe çalıştı. «Bir tek kurtuluş yolu daha var. Onu da ben biliyorum. Bu biçimsiz vaziyet başımıza gelmeseydi çoktan yola koyulmuştuk. Şimdi mesele biraz ciddileşti. Ama merak etme ben korkmuyorum. Herşeye rağmen şansımızı deneyeceğiz. Kimsenin bilmediği dar bir yol vardır kayaların arasında. Dosdoğru şu kayalardan yukarı çıkar. Müthiş tehlikeli bir yer olduğundan şimdiye kadar oradan geçeni işitmedim. Razı olursan seni sırtıma alır bir defa şansımızı deneriz. Bazı yerlerde de dizlerinin üstünde sürünmeyi göze almalısın.»

Bu korkunç bir şans denemesi olmakla beraber yapacak başka şeyimiz yoktu.

— Devam edecek —

FATİH'in CEVABI

Fatih şehre girerken,
Kilisenin birinden,
Yeri göğü inleten
Bir çan sesi yükseldi.

Ötekiler susarken
Bu çanı çalan kimdi ?
Sultan : «Tez bulun !» dedi.

Kısa bir zaman sonra
Bir Bizans rahibini
Getirdiler huzura.

Genç Sultanın yanında,
Bizansın önde gelen
Büyükleri de vardı.
Hepsinin yüzü, tıpkı
Limon gibi sarardı.

Öyle ya, genç padişah
Şimdi kızıverirse,
Şehirliyi kılıçtan
Geçirirdi, isterse !
«— Söyle rahip efendi !
Dedi, Fatih gelene;
— Böyle durup dururken
Çan çalmana sebep ne ?»

Bizanslı çekinmeden
Cevap verdi Sultana.
Dedi ki : «— Çan çalarak,
Tanrıyı çağırırdım
Milletin yardımına !»

Fatih Mehmet gülerek :
«— Boşuna telâş etmek
Bu seninkisi, dedi.
Çünkü Rahip efendi
Tanrı da bizi zaten
Bu iş için gönderdi.»

Gerçekten öyle oldu
Eski kargaşalıklar,
O kanlı din kavgası,
Ne varsa, unutuldu...
Türk buyruğu altında,
O can çekişen Bizans
Yaşamağa koyuldu.

Sadun TANJU

GERÇEK HİKÂYE

FATİH ve İki Papaz

FATİH Sultan Mehmet, İstanbula girdikten birkaç gün sonra şehirdeki hapishanelerde bulunan bütün mahpusları serbest bıraktırdı. Yalnız iki papas hapisten çıkmak istemiyordu. Paşalardan biri gelip bunu Fatih'e haber verdi. Fatih :

— Allah Allah... Niçin hapisten çıkmak istemiyorlar. Yoksa İstanbulu ele geçirdik diye dünyaya mı küstüler. Şunu bir öğrenelim. Onları buraya getirin, dedi.

Bir kaç saat sonra papazları Fatih'in huzuruna getirdiler. Padişah :

— Sizi serbest bıraktığım halde neden hapisten çıkmak istemiyorsunuz ? diye sordu.

Papazlardan biri :

— Sebebini arzedeyim, sultanım, diyerek anlatmağa başladı :

Konstantine bir gün imparatorluğun gün geçtikce çöktüğünü söyledik. İmparator «Nerden biliyorsunuz bunu ?» diye sordu. Bizde «Artık Bizansta adalet kalmadı. Adalet olmayan bir memleket ölüme mahkûmdur.» diyerek şehirde olup biten kötü şeyleri anlattık. «Biz artık bu şehirde yaşayamayız. Nerde adalet varsa oraya gideceğiz» dedik. Bu sözümüz imparatoru müthiş kızdırdı. Bizi hapse attırdı. Yedi aydan beri zindandayız.

Fatih Sultan Mehmet :

— Peki ama, şimdi niçin hapisten çıkmak istemiyorsunuz. Artık İstanbul Türklerin elindedir. Eski adaletsiz saltanat yıkılmıştır.

Bu sefer öteki papaz konuştu :

— Yıkılsın, yıkılmasın bizi ilgilendirmez. Yine aynı adaletsizlik devam ettikten sonra..

Fatih Sultan Mehmet gülümsedi :

— Ya... demek Osmanlı ülkesinde de adalet yok öyle mi ?

Papaz ezilip büzülerek cevap verdi :

— Biz öyle sanıyoruz sultanım.

Padişah elini papazın omuzuna koydu ve :

— Öyleyse, sizlere izin veriyorum. Bütün Osmanlı ülkesini dolaşın. Bir adaletsizlikle karşılaşırsanız bana bildirin.

Papazlar, Fatih Sultan Mehmedin bu teklifini kabul edip Osmanlı ülkesini baştan başa gezmeğe karar verdiler. Hemen o gün birer ata binip yola çıktılar. İlk önce Bursaya uğradılar. Doğruca şehrin mahkemesine giderek o günkü davayı dinlediler. Mahkemede şöyle bir dava görülüyordu :

Adamın biri, birisinden bir at satın almış. Fakat at hastalıklıymış. Adam bunu anlayınca alış verişi bozmak için kalkıp kadıya gelmiş. Fakat kadıyı yerinde bulamamış, köye geri dönmüş. At nasıl oldu diye ahıra gidip bakınca bir de ne görsün, at çoktan öbür dünyayı boylamış..

Kadı, durumu öğrenince atı ölen adama dedi ki :

— Eğer ben o gün mahkemede bulunsaydım satışı bozarak atı sahibine geri verdirecektim. Ama buna benim mahkemede olmamam sebeb oldu, at geri verilmeden öldü. Öyleyse atın parasını sana ben ödiyeceğim.

Sonra önündeki çekmeden bir kese akçe çıkarıp atın sahibine verdi.

Papazların hayretten ağızları açık kaldı. Adil kadıyı saygı ile selâmlayıp atlarına binerek Çanakkale yolunu tuttular... Çanakkale mahkemesinde o sırada şöyle bir davaya bakılıyordu :

Adamın biri askere giderken annesiz çocuğunu komşularından birine bırakmış. Adam bir yıl sonra geri dönmüş ve çocuğunu almış. Komşusuna da çocuğa bir yıl baktı diye bir miktar para vermek istemiş. Ama komşusu parayı reddetmiş. «Ben insanlık borcumu yaptım. Vatan hizmetine

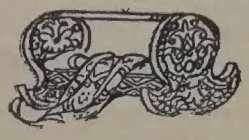

İSTANBULU OĞLUNUZ ALACAKTIR !..

Fatih Sultan Mehmedin yeni doğduğu günlerde, Osmanlı devletinin o zamanki başkenti olan Manisaya devrin meşhur bilgini Şeyh Hacı Bayram gelmişti.

Fatih'in babası Sultan Murat II. Şeyh Hacı Bayramı sarayına kabul etti, ona ikramlarda bulundu. Kendisiyle uzun uzun memleket işlerinden konuştu. Bir ara söz İstanbula geçti. Sultan Murat :

— İstanbulu almak istiyorum. Büyük babam Yıldırım Beyazit bey amcam Musa Çelebi ve ben üç defa şehri kuşattık. Fakat bir türlü surları yıkıp şehre giremedik. Siz de iyi bilirsiniz ki, İstanbul bize lâzım. Acaba bu şehri nasıl alabilirim ? diye sordu.

Şeyh Hacı Bayram, o sırada beşikte uyumakta olan Şehzade Mehmedi göstererek :

— Beğim, boşuna uğraşmayın bu şehri siz alamıyacaksınız. Onu şu beşikte uyuyan oğlunuz Mehmet alacaktır, dedi.

Gerçekten de öyle oldu. Sultan Murat bütün uğraşmalarına rağmen İstanbulu ele geçiremedi. Onu almak ancak oğlu Fatih Sultan Mehmete nasip oldu.

giden bir adamdan para alırsam Allah bana ne der ?» demiş. Adam da «Ben minnet altında kalmam. Çocuk için ne masraf yaptınsa vereceğim» diye dayatmış. Nihayet bu işi hallet-mesi için kadıya başvurmuşlar.

Kadı, her iki tarafı da dinledikten sonra, çocuklu adama :

— Mademki dedi, komşuna ille para vermek istiyorsun, komşun da almak istemiyor. Öyleyse sen fakir, kimsesiz bir çocuk bulup bir sene müddetle evinde ona bak. Çocuğuna yapılan masrafı sen de bu çocuğa harcayarak öde.

Her iki tarafta karardan memnun bir halde mahkemeden çıkarken bizim papazlar da atlarına binip İznikin yolunu tuttular.

Onlar oraya gittiği gün mahkemede şu davaya bakıyordu :

Köylünün biri, bir adamdan büyük bir tarla satın almış, parasını vermiş. Sonbaharda köylü tarlayı sürerken sapanı sert bir şeye çarpmış.

Köylü acaba orada ne var diye kazınca birde ne görsün. İçi altın dolu bir küp. Köylü derhal defineyi çıkararak tarlayı satın aldığı adama götürmüş.

— Senin bana sattığın tarlada bir define çıktı. Malındır, sana getirdim, demiş. Adam da :

— Ben sana tarlanın altını da, üstünü de beraber sattım. Define senindir, alamam diye cevap vermiş. Nihayet iş mahkemeye düşmüş. Kadı her iki tarafı da dinledikten sonra:

— Defineyi yarı yarıya paylaşacaksınız» diye emir vermiş.

Papazlar kadıyı hürmetle selâmlayıp çıktılar. Ve adaletin, memleketin her tarafında böyle olduğuna inanarak İstanbula döndüler. Fatihin huzuruna çıktıkları zaman, padişah :

— Nasıl, memlekette adalet var mı ? diye sordu.

Papazlar, Fatihin eteğini öptükten sonra :

— Dünyanın bir yerinde sizdeki kadar ileri bir adalet yoktur dediler. Gördüklerimizden memnunuz. Memleketiniz bu şekilde adalet yapıldığı müddetçe daima ileri gidecektir.

Ş.E. R.

İSTANBUL

Güzel İstanbul, şen İstanbul,
Fatihten bize armağansın.
Güzel İstanbul vatanımsın,
Seni canımdan çok severim.

Moiz Eskenazi

UĞURSUZ ŞATO

— 7 —

Kapağında yer yer hava delikleri olan tabutu bırakan dilsizler çıktılar. Jil Martro ile Pankras ilâcı hazırlamağa başladılar. Jan, yattığı yerde, içinden Tanrıya yalvarıyordu. Ölmeğe razıydı. Tek karısiyle kızının kurtulmasını istiyordu.

Canavarlar, şövalyeyi ameliyat masasına benzer bir masaya yatırıp bağladılar. Pankras, ağzına, hüniden iki çorba kaşığı kadar su gibi renksiz bir ilâç döktü. Hemen arkasından şövalyenin benzi ölü sarısı oldu, gözleri donuklaştı, vücudu kaskatı kesildi. Jil bir düdük çaldı.

Dilsiz, fakat sağır olmıyan uşaklar tekrar gelip şövalyeyi tabuta yatırarak kapattılar. Jil Martro, «13-üncü hücreye götürün !» emrini verdi.

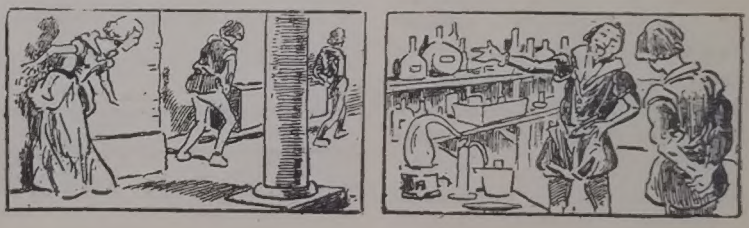

Dilsizler, yükü şatonun koridorundan geçirirlerken, bahçeden odasına dönen Oreli duvara yapışarak durdu, baktı. Gözleri doldu. «Bunları görmemek için nereye kaçmalıyım ?» diye düşündü. Babasının bir gün bu yaptıklarının cezasını göreceğinden emindi.

O sırada Şeytan Şövalyesi Pankrası çalışma odasına götürmüş, yaptığı çeşitli ilâçları gösteriyordu. Aklına koyduğu şey, şövalye Terruaya yaptığı gibi, saraya gizlice sokularak bütün kral ailesini uyutmaktı. Böylece ona yüz çevirenlerden intikam alacaktı. Sonra yine kendi ilâçlariyle, dışardan gelen bir doktor gibi, uyandıracaktı. Hem bu sayede para alacaktı da !

Ertesi sabah şato muhafızları, şehirden gelen bir müfreze askerle birlikte Jan Terruayı aramağa çıktılar. Başlarında bulunan yüzbaşı Norbert ormana geldikleri zaman askerlerini beş kola ayırdı. Ormanı taramağa başladılar. Buluşma yeri «Keçi Gölü» Uykusuz bir gece geçiren Eleonora ile Hüget odalarında pencereden pencereye dolaşırken şato kâhyası koşarak geldi. «Dairenize çekilip kapılarınızı kapayın !.. Şeytan Şövalyesi adamlariyle toprakaltı yolundan şatoya girdi.»

— Devam edecek —

Fatihi Nasıl Tanıdım?

KÜÇÜKKEN bir gün annemle Fatihe gitmiştik. Tesadüfen Fatih Sultan Mehmed'in türbesi önünden geçiyorduk. Eskiden anneme buraya neden Fatih dendiğini sorar dururdum. Annem de benim küçücük aklımı yormamak için söylemez. Okula gidince öğrenirsin» derdi. O zaman her gördüğüm, işittiğim şeyi anneme sormak adetimdi.

Fakat o gün annem, oradan geçerken «İşte evlâdım, İstanbulu bu türbede yatan büyük padişah zaptetmiştir.» diyerek Fatih Sultan Mehmedin İstanbulu nasıl fethettiğini ve öldükten sonra buraya gömüldüğü için bu semte Fatih denildiğini kısaca anlattı.

Ben bu zamana kadar Fatihin ismini bile duymamıştım. Padişahları da annemin anlattığı masallarda tanırdım. Bir Padişahımızın burada yatması bana çok büyük tesir etmişti. Ondan sonra yalnız Fatih semtinde değil, güzel İstanbulun her ne tarafına gitsem o büyük Sultanı düşünür, kalbim heyecanla çarpardı. Bir kaç sene sonra da Fatihin filmini gördüm. Her zaman hayalimde yaşattığım bu büyük zafer filmini seyrederken gözlerimizin önünde tamamen canlanıyordu.

Okulda dördüncü sınıfa geçtiğim zaman, Fatih'e ait bilgilerim büsbütün genişledi. Atatürkü okula gitmeden, gittikten sonra da nasıl tanıyor ve seviyorsam Fatihi de şimdi o kadar çok tanıyor ve seviyorum.

İşte bugün Fatihin İstanbulu alışının beşyüzüncü yıldönümünü kutluyoruz. Fatih İstanbulu nasıl fetetmişse Atatürk te bu olaydan yüzlerce yıl sonra 1922 de yurdumuza göz koyan düşmanı kovmuş ve bütün Türkiye ile beraber İstanbulu da düşmanlardan kurtarmıştır. Onun için İstanbulun ikinci Fatihi de Atatürk olmuştur.

Bu iki büyük Fatihin eserlerini Türk milleti dünya durdukça daima bütün varlığıyla koruyacaktır.

Bomonti Talatpaşa okulundan
Neşe ONURAL

Ulubatlı Hasan

Yıl 1453, yirmi dokuz Mayıstayız,
Mutlu bir ilkbahar sabahındayız.
Uzaktan top sesleri geliyor,
Kiliselerden dualar yükseliyor.
Yaklaşalım, bakalım, dinleyelim bu sesleri,
Görürüz ak bir atın üstünde genç Mehmet'i.
Haykırıyor : İleri, ileri aslanlarım,
İşte zafer orada, yakın çok daha yakın
O ne ! Kaplan kesilmiş bir kahraman,
Tırmanıyor surları, oka yaya bakmadan
Fakat bir hain ok ta göğsüne saplandı
Sancak düşecek diyenler tamamiyle aldandı.
Öyle ya, Türk bu, âşıktır sancağına
Bırakmaz yine onu kavuşurken Allahına
Ulubatlı öyle yaptı, kalbimizde yer kazandı,
Düşerken kanlı yere kıpırdadı dudakları;
Mırıldandı : Ey Allahım,
Mahçup etme bizi sakın.
Bu yalvarış kabul oldu,
Türk ordusu şehre doldu.
Genç Fatih bakarak ufuklara,
Hem sevinçli hem gamlı,
Dedi : «Ruhun şadolsun kahraman Ulubatlı Hasan !»

Okan ÜÇER

★

İSTANBUL'UN FETHİ

Kimin aklına gelirdi,
Gemileri kaydırmak,
Kim düşünebilirdi,
İstanbulu böyle almak.

Kalın surları yıkmak ,
Bizanslıları korkutmak,
İstanbul'un her tarafına,
Büyük camiler yapmak.

Tarihe mâl olmuştur,
İstanbul'un fethi,
Bütün dünya unutamaz,
Fatih Sultan Mehmedi.

Aylâ ALEVLİ

İkramiyeli Aile Cüzdanı
Yapı ve Kredi Bankasının
sizi de bir ev sahibi edebilir.

FATİH İSTANBUL KAPILARINDA

(Beşinci sahifeden devam)

dönerken şehit oldu. Bu sırada bir kısım yeniçeri surlardaki gediklerden geçerek şehre girmeğe başlamışlardı. Bizans askerleri Türklerin şehre girmekte olduklarını görünce silâhlarını bırakıp kaçtılar. Meydanı boş bulan Türk ordusu kaleyi aşarak sel gibi bütün şehre yayılmağa başladı. Ama mahalle aralarından geçerken Bizanslıların hucumuna uğradılar. Evlerin pencerelerinden Türk askerlerinin üzerine büyük taşlar atılıyor, kızgın zeytinyağlar, katranlar dökülüyordu. Fakat her şeye rağmen Türkler durmadan ilerliyorlardı. Boğazdaki gemilerimiz de Sarayburnundaki zinciri kırarak Halice girmişlerdi. Artık İstanbul Türklerin eline geçmişti.

Sultan Mehmet, öğleye doğru yanında hocaları, vezirleri olduğu halde Ayasofya'ya geldi. O sırada kilisede Bizanslılar şehrin kurtulması için dua ediyorlardı. Padişah atından inince hemen yere kapanıp, toprağı öptü ve orada öğle namazını kıldı. Sonra ellerini açarak :

— Şükür sana Allahım, dedi. İstanbulu aldık. Bu güzel belde dünya durdukca Türkün olacak ! *Ş. ENİS*

Bütün
Sigortalar
DOĞAN SİGORTA'ya

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.
Dokuzuncu yıl — 28 Mayıs 1953 — Sayı : 348

— Çirkin, değil mi ? Bunu evdeki makiyaj çıkartmak için kullandığım yağla çıkarırım. Haydutların arasına sokulmam için onlara benzememem lâzımdı.

Lord Armster Bay Eskarbleyi de otellerine götürmek istedi. Ama Cerri,

— Olmaz Dik amca, David nasıl paylaşırız ? diye itiraz etti.

Böylece ihtiyar bilgin Duglasların misafiri kaldı.

XVI
DAVİD VAZİFESİNİ YAPIYOR

Domeniko Baba, bir nan için ondan uzaklaşolan küçük arkadaşına ekrar kavuşmuştu. Üçünkü Pepen de her zaman gibi Cerrinin yanında gölün ortasında, sandalıktan balık avlıyordu. Çocuk çok Domeniko Babanın anlattıklariyle iligleniyordu.

— İşte böyle küçük bey. Babana verdiğim sözde durmamazlık edemezdim. Yıllarca önce, sen her halde pek küçükken, buraya gelmişti. Bir kazada hayatımı kurtardı. Büttün ailemize iyiliği dokundu. İnsan olan böyle şeyi unutmaz. Sadakatimden emindi. «Oğluma bile bir şey belli etmiyeceksin» diye kaç kere tenbih etti.

İhtiyar balıkçı güldü.

— En güç bu oldu işte. Kardeşinle ikiniz sorguya çekerken az terletmediniz beni.

Pepen Domeniko Babanın sözünü kesti :

— Adadan işaret ediyorlar Cerri ağabey !

Domeniko,

—alık bekliyorlar, dedi. A köşkü iki gün içinde tanılmıyacak derecede deti. Yerlilerden kadınlı erkli bir gurup çabucak em binayı, hem etrafını emizlediler. Köşkün yeni sahibi Bay Duglas ailesiyle beraber oraya geçti. Bay Eskarbley, israrları üzerine Davidiyle beraber köşkte misafir kaldı.

O iki gün içinde Bay Duglas üzerine aldığı işin resmi taraflariyle uğraşıp bitirdi. Şatolardan çalınan ve köşkün şurasında burasında saklanılan eşyayı polise teslim etti.

Artık her şey yoluna girmişti. Armsterler de otelden ada köşküne taşındılar. Bay Duglas, ilk dinlenme gününde bu aylarda geçirdiği maceraları anlatacağını söyledi.

Öğle yemeğinden sonra bahçeye, manolya ağaçlarının gölgeliğinde toplandılar. Lida ile Florans kahve dağıtıktan sonra Bay Duglas,

— Sizden benden önce sayın misafirimiz Bay Eskarbleyindir; dedi. İlkin o, başına gelenleri anlatsın.

Yaşlı adamı âdeta mahcubiyetle,

— Başıma gelen şeyler, yaptığım hataların tabiî neticesiydi'; diye söze başladı.

— Bu yaştan sonra borsa işleriyle ilgilendim. Tabiî, acemiliğim yüzünden kaybettim. Birkaç ay içinde ada ile köşkümü satmak zorunda kaldım. Gazetelere verdiğim ilânlar üzerine bu hayırsızlar müşteri çıktı... Fakat öyle tatlı dilli, nazik insanlardı ki !.. Her şartımı kabul ettiler.

— Müşterileriniz hakkında hiç bilgi toplamadınız mı ?

— Yoo. Görüştüğümüz gün bana ufak bir pey bıraktılar. Parayı, satış muamelesinin yapılacağı gün getireceklerini söylediler. Tekrar buluştuğumuz zaman, dışardan bekledikleri para henüz gelmediği için pek üzüldüler. Otelde rahat edemiyorlarmış...

Lord Armster, gülümseyerek,

— Korkarım, onları köşkünüze buyur ettiniz Bay Eskarbley ? dedi.

— Evet, bu hatayı yaptım. Davidle pembe eve taşınmıştık. Köşkün anahtarlarını onlara verdim. Parayı bir gün önce, bir gün sonra almak bana önemli görünmedi. O gün, hiç unutmam : köşkü gezdirirken, tavan arasındaki gizli dolapları. bodrumdaki daireyi, hepsini gösterdim, kilitlerin sırlarını anlattım.

— Ekmeklerine yağ sürdünüz desenize...

— Öyle. Vaktile, ben adayı almadan önce burada barınan kaçakçıların hikâyesini de anlattım. O gün beni niçin bu kadar merakla dinlediklerimi şimdi anlıyorum. Beş on gün bekledikten sonra yüzümü kızdırıp bir mektup yazdım.

— Bunun müsveddesini Pepenle pembe evinizde bulduk. Bay Eskarbley Davidin kurtarıcısına dostca gülümsedi ve devam etti :

— Mektubumda tayin ettiğim gün köşke gittim. Yine beni lâfa boğdular. Bir aralık Viktor dedikleri elebaşları, bodrum dairesinin kilidinin nasıl açıldığını unuttuğunu bahane ederek beni aşağıya indirdi. «Aman ne yapıyorsun !» dememle beni içeriye itip kapıyı kapaması bir oldu. İlkin, beni açlıktan öldüreceklerini sandım. Halbuki öyle yapmadılar. Doğrusu iyi yemek veriyorlardı.

Bay Erkarbleye acıyarak bakan Meruji,

— Kim bilir, ne kadar bedbahttınız orada !.. dedi.

— Benim gibi yaşlı bir adama, kitapları, yazıları yanında olduktan sonra hayat acı gelmez. Yalnız David için üzülüyordum. Benim gardiyanlarım da kedime ait doğru dürüst bir şey söylemiyorlardı. Hayvancağız Cerriye rastlamasaydı...

— Gölün dibînde olacaktı simdi. İkinri defa, yanınıza kaçmak isterken sandalımızdan atladığından onu bir daha göremiyeceğimi sandım !

Bay Duglas,

— Ben de buralara sırf şato hırsızlarının peşinden geldim; dedi. Bay Eskarbleyi aramayı David hatırıma getirdi. Hayvancağıza «Mine» diye bir isim de uydurmuştum... Doğrusu haydutlar el yazınızı pek güzel taklit ettiler ? Belediye Reisi, akrabalarınızın yanına gittiğinize tamamiyle inandı.

— *Devam edecek* —

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

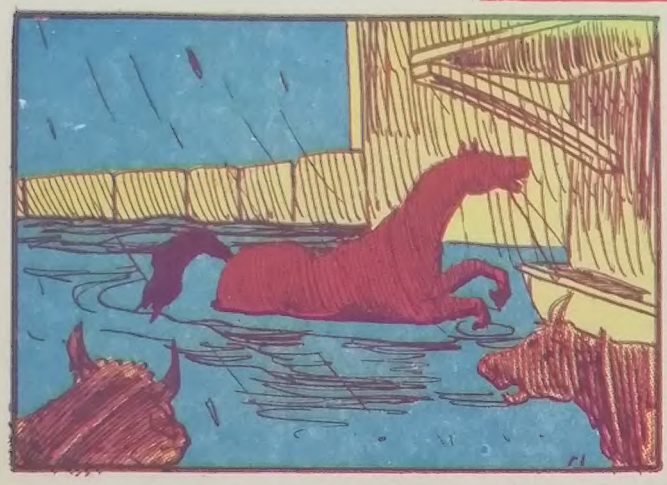

Sular yavaş yavaş ahıra dolmağa başladı. Hayvanlar acı acı bağrışıyorlardı.

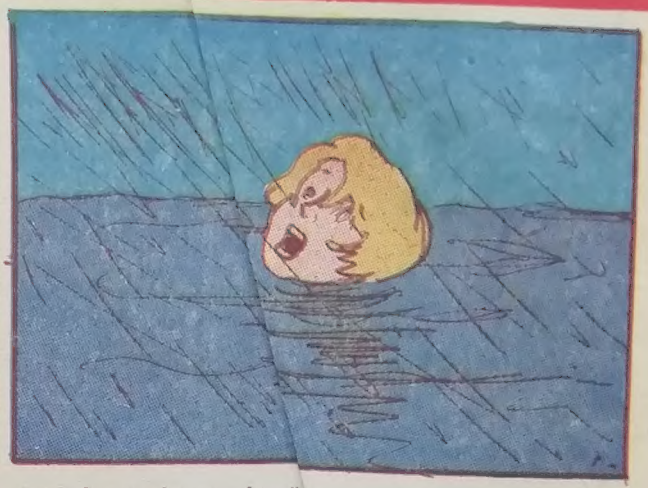

Artık Şencan hayatından ümidini kesmişti, nerdeyse boğulacaktı, su boğazına kadar gelmişti.

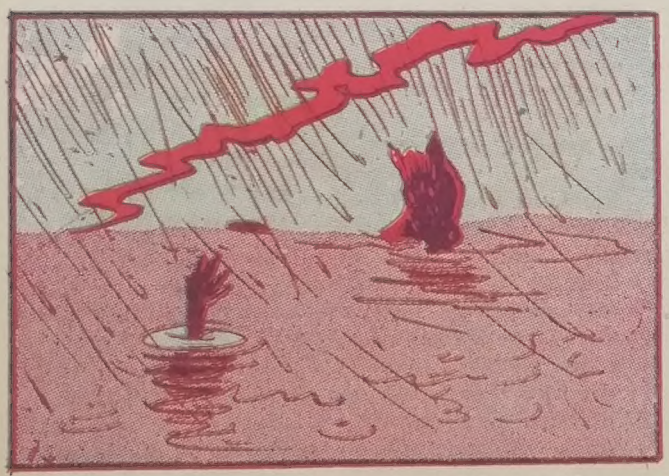

Şencanların Fındık isimli bir atları vardı. Fındık, kızın boğulmak üzere olduğunu görünce...

Yüze yüze yanına gitti. Şencan binbir güçlükle atın sırtına bindi.

At, sırtında kızcağızla bir müddet yüzdü. Sonra sulara gömülü bir ağacın yanında durdu..

Bu ağacın dallarına tutunan kızcağız fırtınanın biran önce bitmesi için dua ediyordu.

— Devam edecek —